

топи въ пѣсенъта на Неда. Толкова хубаво пѣе Неда, че то забравя да си трѣгне... Сепва се хайдутинътъ и отмахва хубавитѣ си мисли...

— Мина всичко, хайдутинъ кжща не гледа, хайдутинъ нива не оре, хайдутинъ жетва не жене...

Хайдутъ Вълко повика момчето и му заржча.

— Кажи на кака си Неда, че съмъ се върналъ отъ тежка жетва, че още по-тежка жетва ме чака.

Ида отъ Едирненско, отивамъ къмъ Ямболъ. Край нѣматъ народнитѣ душмани.

Козарчето разбра, за каква жетва говори хайдутинътъ, и изтрѣпна.

После трѣгна и потъна въ синитѣ сѣнки на гората.

Нощъта слѣзе отъ върха на планината лека като горска самодива.

— Войводо, защо да не отидемъ да ти поженемъ нивата край Змеево?

— Какво говоришъ ти, Ангеле, где се е чуло и видѣло, хайдутинъ жетва да жене. Друга е хайдушката жетва. Съ сабя се жене тя, читашки глави падатъ, вмѣсто ржкойки...

— Зная, войводо, но чуй ме и ти. Да отидемъ още тази нощъ. Кой ще ни види? Ти трѣгни съ момчетата напрѣко, а азъ ще се отбия въ саята на чорбаджи Слави. Овчарътъ му ни е вѣренъ човѣкъ, ще взема сърповетъ. Вчера чорбаджи Слави ги прати за жетваритѣ, които ще женатъ нивата му въ планината. Пратилъ хаберъ на овчаря си да събере жетвари отъ близкитѣ колиби. Съ чорбажийскитѣ сърпове ще поженемъ твоята хайдушка нива. Вижъ си жетваритѣ, за колко ще ѝ видятъ смѣтката на твоята нива.

— Да отидемъ.

Пълната месечина бѣше спрѣла насрѣдъ небето, когато хайдутитѣ сигнала нивата на хайдутъ Вълка. Войводата изгледа съ влаженъ погледъ равната снага на нивата, помилва класоветъ и запретна ржави. Приведоха снага хайдутитѣ, разигра се селската имъ кръвь. Спомниха си, съ каква радостъ кжпѣха тѣлата си въ потъ по жетва. Коя нечиста ржка изтрѣгна изъ ржцетъ имъ сърпа и ралото, за да имъ даде пушката и ятагана? Вър-